

Він жив, тільки щоб убивати.

Лежав на нагрітому сонцем піску.

Відчував тремтіння ґрунту, донесене притиснутими до землі перистими вусиками та щетинками. Хоча тремтіння лишалося віддаленим, Ідр відчував його виразно й чітко; орієнтуючись на нього, міг окреслити не тільки напрямок і темп пересування жертви, але і її вагу. Для більшої частини хижаків, що полювали схожим чином, вага здобичі мала вирішальне значення — скрадання, атака та переслідування призводили до втрати енергії, яку треба було компенсувати енергетичною вартістю поживи. Більшість подібних до Ідра хижаків відмовлялися від нападу, якщо здобич була занадто малою. Але не Ідр. Ідр існував не для того, аби їсти та підтримувати рід. Не для того його створили.

Жив він, щоб убивати.

Обережно пересуваючи ніжки, він виліз із ями від поваленого дерева, переповз замшлу колоду, трьома стрибками подолав вітролом; наче дух, промайнув галявину, занурився в зарослий папороттю підлісок, розтанув у гущавині. Рухався швидко та безшелесно, чи бігом, чи стрибаючи, наче величезний коник.

Занурився в сухостій, припав до підліску сегментованим панциром черева. Тремтіння ґрунту ставало все виразнішим. Імпульси від вібрисів та щетинок Ідра вкладалися в картину. У план. Ідр уже знав, як дістатися до жертви, у якому місці перетяти їй шлях, як змусити втікати, як довгим стрибком упасти на неї ззаду, на якій

висоті вдарити та тяти гострими, наче бритви, жувальцями. Тремтіння та імпульси вже вибудовували в ньому радість, що її відчує, коли жертва заборсається під його тягарем, ейфорію, яку дасть йому смак гарячої крові. Розкіш, яку він відчує, коли повітря роздере вереск болю. Він трохи тремтів, розкриваючи та закриваючи клешні й педіпальпи.

Вібрації землі були надто виразні, а ще вони розділилися. Ідр уже знав, що жертв більше, скоріше троє, а може, і четверо. Під двома ґрунт трусився звично, тремтіння третьої вказувало на малі вагу й масу. Четверта ж — якщо й справді була якась четверта — породжувала тремтіння нерегулярні, слабкі та невпевнені. Ідр знерухомів, напружився й виставив антени над травою, досліджував рух повітря.

Тремтіння ґрунту нарешті просигналізувало про те, на що Ідр чекав. Жертви розділилися. Одна, найменша, лишилася позаду. А та четверта, невиразна, зникла. Був то фальшивий сигнал, брехливе відлуння. Ідр не став звертати на нього увагу.

Мала здобич іще більше віддалилася від інших. Ґрунт затрясся сильніше. І ближче. Ідр напружив задні ніжки, відштовхнувся й стрибнув.

* * *

Дівчина жахливо закричала. Замість утікати завмерла на місці. І кричала без перерви.

* * *

Відьмак кинувся в її бік, у стрибку витягаючи меч. І відразу зрозумів, що щось не так. Що його надурили.

Чоловік, який тягнув візок із хмизом, крикнув, у Геральта на очах його підкинуло на сажень угору, а кров бризнула з нього широко та рясно. Він упав, аби відразу підлетіти знову, цього разу двома стікаючими кров'ю шматками. Уже не кричав. Тепер пронизливо кричала жінка, яка, як і її донька, завмерла, паралізована страхом.

Хоча й не вірив, що це йому вдасться, відьмак зумів її врятувати. Підскочив і пхнув із силою, відкидаючи забризкану кров'ю жінку зі стежини в ліс, на папороть. І відразу зрозумів, що й цього разу

це був підступ. Фортель. Сірий, плаский, багатоніжковий і неймовірно швидкий абрис уже віддалявся від візка та першої жертви. Сунув у напрямку другої. До дівчини, яка продовжувала вищати. Геральт кинувся слідом.

Якби дитина й надалі стирчала на місці, він би не встиг. Але дівчинка продемонструвала притомність і стрімголов кинулася навтьоки. Сіра потвора наздогнала б її легко й без зусиль, наздогнала б, забила й повернулася, щоб прикінчити й жінку також. І так би воно й сталося, якби не було там відьмака.

Він наздогнав потвору, стрибнув, придавлюючи підбором одну із задніх ніжок. Якби не миттєвий відскік, втратив би ногу: сіре створіння крутнулося з несамовитою спритністю, а його серпоподібні жувальця клацнули, схибивши на волосину. Раніше, ніж відьмак відновив рівновагу, потвора відштовхнулася від землі та атакувала. Геральт захистився рефлекторним, широким і досить хаотичним ударом меча, відкинув потвору. Рани їй не завдав, але перехопив ініціативу.

Скочив, дострибнув, тнучи від вуха, розрубуючи панцир на пласкому цефалотораксі¹. Раніше, ніж приголомшене створіння оговталось, другим ударом відсік йому ліве жувальце. Потвора кинулася на нього, махаючи лапами, намагаючись жувальцем, що лишилося, заколоти його, наче тур. Відьмак відрубав їй і те, друге. Швидким зворотним ударом відхльоснув одну з педіпальп. І знову рубанув по цефалотораксу.

* * *

До Ідра врешті дійшло, що він у небезпеці. Що мусить тікати. Він мусив тікати, тікати далеко, заховатися десь, закопатися в укриття. Жив він тільки для того, щоб убивати. Щоб убивати, він мусив регенерувати. Мусив утікати... Тікати...

* * *

Відьмак не дав йому втекти. Наздогнав, наступив на задній сегмент тулуба, тяв згори з розмаху. Цього разу панцир головогрудей

¹ Головогруді – частина тіла головоногих, до якої кріпляться кінцівки та ротові частини.

піддався, з тріщини бризнула й полилася густа зеленувата кров. Потвора борсалася, її кінцівки дико били об землю.

Геральт тяв мечем, цього разу повністю відділяючи пласку голову від решти.

Важко дихав.

Звіддала заgrimіло. Вітер, що оце раптом здійнявся, і небо, яке почало швидко темнішати, сповіщали про наближення грози.

* * *

Альберт Смутька, новопризначений гмінний жупан, уже під час першої зустрічі нагадував Геральтові брукву: був кругленький, неохайний, товстошкірий і взагалі-то зовсім нецікавий. Інакше кажучи, не дуже він відрізнявся від інших урядників гмінного рівня, з якими доводилося відьмакові контактувати.

— Значить, то правда, — сказав жупан. — Шо як відьмак ти на клопоти валечний. Йонас, мій попередник, — продовжив за мить, не дочекавшись із боку Геральта жодної реакції, — нахвалитися тобою не міг. Віриш, шо я його за брехуна вважав. Значить, шо йому не до кінця вірив. Знаю, як діла вміють казочками обростати. Особливо серед люду темного: там, куди не плюнь, чи диво, чи чудо, чи інший який відьмак із силами нелюдськими. А ти, бач, показав, шо воно правда щира. Там, у бору, за річечкою, людей зникло — і не полічити. А як тудой до містечка дорога коротша, то й ходили, дурні... На власну погибель. Не зважаючи на перестороги. А нині такий уже час, шо краще не швендяти по пустках, по лісах не лазити. Усюди потвори, усюди людодіди. У Темерії, на Тукайському узгір'ї, осьо ось як страшенна справа сталася, п'ятнадцятеро людей у поселенні вугільників якийсь упир лісовий повбивав. Роговизною те поселення звалося. Чув ти напевне. Не? Але, шоб я здох, правду кажу. Начебто й чорнокнижники слідство в тій Роговизні вчиняли. Ну, шо там казати. Ми теперички тут, в Ансегісі, у безпеці. Тобі дякуючи.

Вийняв із комода скринечку. Розклав на столі аркуш паперу, макнув у каламар перо.

— Обіцяв ти, що страшидло вб'єш, — промовив, не підводячи голови. — Тож слова на вітер не кидав. Чесний ти, як на волоцюгу... Та й тим людиськам життя врятував. Бабі й дівулі. Подякували вони хоч? У ноги кинулися?

«Не кинулися, — зіпчив зуби відьмак. — Бо ще не цілком опритомніли. А я звідси поїду ще до того, як вони опритомніють цілком. До того, як зрозуміють, що я використав їх наче принаду, у пихатому зарозумінні повіривши, що зумію врятувати всю трійцю. Поїду ще до того, як до дівчинки дійде, доки зрозуміє вона, що з моєї провини вона тепер напівсирота».

Почувався він поганюще. Напевне, був то результат використаних перед битвою еліксирів. Напевне.

— Ото монструмо, — жупан посипав папір піском, тоді струсив пісок на підлогу, — справжнісінька огидність. Глянув я на трупа, як той принесли... Шо воно таке було?

Геральт не мав щодо цього впевненості, але не хотів це вказувати.

— Арахноморф.

Альберт Смутька ворухнув губами, даремно намагаючись повторити.

— Тьху, хай йому: як звати, так звати, псу на нього насрати. То тим мечем ти його засік? Отим клинком? Можна глянути?

— Не можна.

— Ха, бо зачароване напевне лезо. І дорогим мусить... Ласий шматочок... Ну, але ми тут гала-гала, а час сплива. Умову виконано, час на платню. А передусім формальності. Розпишися на фактурі. Значиться, хрестик або який інний знак постав.

Відьмак узяв поданий йому рахунок, повернув до світла.

— Гляньте на нього, — покрутив головою жупан, скривившись. — Ніби шо, читати вміє?

Геральт поклав папірець на стіл, підіпхнув у бік урядника.

— Мала помилка, — сказав спокійно й тихо, — вкралася до документа. Умовлялися ми на п'ятдесят крон. А фактура виставлена на вісімдесят.

Альберт Смутька склав долоні, спер на них підборіддя.

— То не помилка, — також знизив голос. — То, скоріше, доказ визнання. Ти забив страшенне страшидло, напевне ж була то не проста пращечка... тож і ставка нікого не здивує...

— Не розумію.

— Аякже. Не вдавай невинне дитячко. Хочеш мене переконати, що Йонас, як тут радив, не виставляв тобі таких ото фактур? Голову дам, шо...

— Що «шо»? — перебив його Ґеральт. — Що він завищував рахунки? А різницю, на яку полегшував королівську скарбницю, ділив зі мною навпіл?

— Навпіл? — Жупан скривив губи. — Не перебирай, відьмаче, не перебирай. Подумати тільки, який важнячий. З різниці ти отримаєш третину. Десять крон. Для тебе воно й так чимала премія. А мені більше належить, хоча б і через мою функцію. Державні урядники повинні бути статечними. Чим урядник державний статечніший, тим престиж держави вищий. А зрештою, шо ти про таке можеш знати? Шось мене ця розмова знула. Підпишеш фактуру чи ні?

Дощ дудонів по даху, надворі лило, наче з цebra. Але вже не гриміло, гроза віддалялася.

Інтерлюдія

За два дні після того

— Дуже просимо, шановна, — владно кивнув Белогун, король Кераку. — Дуже просимо. Слуги! Стільця!

Стелю кімнати оздоблював плафон, фреска, що зображувала вітрильник серед хвиль, тритонів, гіпокампів і створинь, що нагадували омарів. А фреска на одній зі стін була мапою світу. Мапою, як давно вже ствердила Корал, абсолютно фантастичною, що небагато спільного мала зі справжнім розташуванням суходолу та морів. Але красива та зроблена зі смаком.

Двоє пажів притягли та встановили важкезне різьблене карло. Чародійка всілася, поклавши руки на бильця так, аби її вкриті рубінами браслети стало добре видно й щоби неможливо було не звернути на них уваги. На завитому волоссі мала вона ще й рубінову діадемку, а в глибокому декольте — рубінове кольє. Усе спеціально для королівської аудієнції. Хотіла справити враження. І справляла. Король Белогун витріщав очі, не зрозуміти, чи на рубіни, чи на декольте.

Белогун, син Осмика, був, можна сказати, королем у першому поколінні. Татко його згромадив досить значний маєток на морській торгівлі, а також, здається, на морському розбої. Прикінчивши конкурентів і монополізувавши каботажні плавання в регіні, Осмик проголосив себе королем. Акт самозванчої коронації, по суті, лише формалізував статус-кво, тож не породив великих

застережень і не викликав протестів. Трохи раніше в результаті приватних війн і воєнок Осмик уладнав прикордонні та владні конфлікти із сусідами — Верденом та Цідарісом. Стало відомо, де Керак починається, де закінчується й хто там володарює. А раз володарює, то є він королем, а тому надається йому такий титул. Природним чином титул та влада переходять від батька до сина, тож нікого не здивувало, що після смерті Осмика на троні сів його син Белогун. Щоправда, синів Осмик мав більше — ще, здається, чотирьох, але всі вони зреклися прав на корону, один навіть начебто добровільно. Таким ото чином Белогун владарював у Кераці вже років бодай більше двадцяти, згідно з родинною традицією отримуючи зиски з корабельного будівництва, транспорту, риболовлі та піратства.

Тепер же, сидючи на троні, на підвищенні, у соболиному ковпаку, із берлом у руці, король Белогун давав аудієнції. Величний, наче жук-гнойовик на коров'ячій купі.

— Шановна й мила нам пані Литто Нейд, — привітав він. — Наша улюблена чародійка Литта Нейд. Вирішила знову провідати Керак. І, напевне, знову надовго?

— Корисне мені морське повітря. — Корал провокаційно поклала ногу на ногу, демонструючи тувельки на модній пробці. — За ласкавим дозволом вашої королівської милості.

Король обвів поглядом синів, що сиділи поряд. Обидва росли, наче жердини, нічим не нагадували батька, кістлявого, жилавого, але не дуже показного зростом. Самі вони на братів схожі не були. Старший, Егмунд, чорний, наче крук, Зандер — трохи молодший, майже блондин-альбінос. Обидва поглядали на Литту без симпатії. Очевидним чином дратував їх привілей, згідно з яким чародії в присутності королів сиділи, тож на аудієнціях їм надавали стільці. До того ж привілей той мав загальне розповсюдження, і не можна було не звертати на нього уваги нікому, хто хотів би вважатися цивілізованим. А сини Белогуна дуже хотіли такими вважатися.

— Ласкавий дозвіл, — повільно промовив Белогун, — ми надамо. За однієї умови.